

24 kwietnia 1974

**Scena
Plastyczna
Teatru Akademickiego KUL**

ikar

1

2

3

IKAR

• scenariusz, reżyseria, scenografia — Leszek Mądzik • muzyka — Stanisław Dąbek • realizacja akustyczna i reżyseria dźwięku — Andrzej Mańka • światło — Sergiusz Raczkowski • premiera — maj 1974

IKAR

• udział biorą: Alina Brzeska-Mądzik • Roman Brzezicki • Agnieszka Golka • Krzysztof Mazur • Adam Rosochacki • Urszula Retzlaff • Urszula Stypińska • Józef Jacek Szot • Janusz Staworko • Anna Młotkowska •

WYBRANE FRAGMENTY RECENZJI PRASOWYCH

„...znamiennie, że najżywsze bodaj i najbogatsze w świecie współczesnym eksperymenty artystyczne dokonują się dziś w Polsce — kraju socjalistycznym. Cudzoziemcy zwykli patrzeć na teatr polski głównie przez pryzmat Grotowskiego i jego naśladowców, w rzeczywistości jednak nikt tutaj nikogo nie naśladowuje... Nawet w niezawodowym teatrze akademickim w Lublinie, Leszek Mądzik prowadzi równie radykalne choć odmienne eksperymenty w bezsłownym pokazie. W przedstawieniu nie pada ani jedno słowo, ale przedmioty i światła stają się teatrem. Nawet aktorzy skryci są za parawanami, tak, że wydaje się, jakby to raczej parawany, nie ludzkie istoty rozgrywały dramat.”

Hedi Andre Bouraoui,
W stronę nowego teatru,
„Teatr”, 1974 r. nr 1

„Teatr Akademicki Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, który gościł w Starym Uniwersytecie, wykształcił nowy rodzaj teatralnego przedstawienia nazwany teatrem plastycznym. Wykorzystuje on wyolbrzymione, figuralne formy plastyczne, poruszane przez aktorów zgodnie z właściwą każdemu spektaklowi muzyką.

Aktorzy, skoro tylko porzucają swe funkcje animatorów plastycznych rekwizytów, giną w ich tle i kreują własne postaci pantomimicznie.

„Ikar” ukazany został w zrodzonej z marzeń wersji mitu o wścibskim, słonecznym lotniku. Po swym upadku pojawia się jako podsądny na inwalidzkim wózku z towarzyszeniem przekształconego, muzycznego motywu „Dies irae”, otoczony przez wirujące posągowe duchy. Gdy tylko udaje się Ikarowi przez swe działanie odpędzić je, otwierają się ożywcze figuralne sceny marzeń (wielkie wrażenie wywołuje Justitia z przechylającymi się szalami wagi). Na końcu wyłania się z nierealnej dali i sunie w kierunku widzów w sposób szczególnie sugestywny zwarta ściana ludzka, czemu towarzyszy coraz bardziej rozjaśniające się światło, gdyż od początku tej sceny pograżone było wszystko w nocnym mroku. Ten teatr plastyczny posiada archaiczną surowość oraz operuje niemal pierwotnymi środkami wyrazu i właśnie dlatego okazuje się w swym działaniu zdumiewający. Jest to próba naprawdę godna obejrzenia, wymagająca jednak niewątpliwie udziału wyobraźni widza”.

K. F.: *Ikar na inwalidzkim wózku,*
Teatr studencki z Polski,
„Freiburger Zeitung” 26 IV 1974 nr 97

„Niewątpliwie rewelacją tegorocznej Wiosny był „Ikar” Lecha Mądzika na scenie plastycznej Teatru KUL. Jeden z najbardziej konsekwentnych, a przy okazji najmniej znanych teatrów studenckich (żyje niemal od Wiosny do Wiosny) dał przedstawienie czyste w wyrazie artystycznym (domeną główną jest ruch przedmiotów, światła, rzadko aktora; rolę nie małą gra znakomita muzyka S. Dąbka) i myślowym. „Akcja” jest unaocznieniem losów człowieka wśród ludzi-mechanizmów, ludzi-przedmiotów, skoszarowanych, pozbawionych indywidualności. Cokolwiek by tu teraz nie powiedzieć, zabrzmi fałszywie albo ptasko; wrócić jeszcze wypadnie w dokładniejszej relacji i do tego teatru i do tego spektaklu”.

Jan Tasak,
Wiosna Teatralna,
„Student”, 1974 nr 12

„... Scena Plastyczna na KUL-u prezentuje program trudny, ale nie oderwany od stylistyki używanych przez inne studenckie i nie tylko studenckie ambitne zespoły w kraju. Spektakle Leszka Mądzika, który jest tu scenarzystą, scenografem i reżyserem w jednej osobie, czynią wrażenie twórców świadomych, dojrzałych i mogą iść w paragon z najlepszymi.

Mądzik przez usta aktora (w przedstawieniach o których tu mowa) nie powiedział ani słowa, u Mądzika są formy, światła, jest ruch tych form i jest dźwięk. I trudno w pierwszej chwili pojąć, czego chce ten niemowa. Ale przy pełnej koncentracji postrząca na monotonicznie migające światła na obracającym się kołowrocie w tle monotonicznych dźwięków, wie się niemal jednocześnie, że chodzi tu o czas, o czas, który upływa nieubłaganie, jak w piaskowej klepsydrze. (...)

Ten egzystencjalny teatr, któremu można wpisywać określone fabuły i idee, który, jak się wydaje, zdążył nawet do świadomej pointy, potrafi zafrapować samą swoją materią, dramaturgią zupełnie autonomicznie teatralnego doświadczenia, ani do schematów interpretacyjnych, które sam spektakl zdaje się sugerować całym swoim przebiegiem”.

Jerzy Kołataj,
Poszukiwanie sensu,
„Tygodnik Powszechny” nr 5(1358) z 2 II 1975

„Ikar jest niewątpliwie czymś fascynującym, gdzie również cienie i obłąkancze ruchy „scen plastycznych” stają się rytmem, powolnym sakndowaniem człowieka, który biegnie i jest zatrzymywany, Ikar, który ulatuje i spada na Ziemię. Lecz najważniejszym motywem widowiska jest, być może wysiłek, by ukazać wieczny rozdźwięk między Jednością a Zespołem, między Indywidualnym i Państwem. Odwieczny lot jednostki i jej ciągły upadek w masę, w biurokrację, w pustynię niezliczonych manekinów?”

A. M. „Gazzetta di Parma” 11 X 1975

Dotychczasowe premiery Sceny Plastycznej TA KUL

1970	Leszek Mądzik	ECCE HOMO
1971	Leszek Mądzik	NARODZENIA
1972	Leszek Mądzik	WIECZERZA
1973	Leszek Mądzik	WŁÓKNA
1973	Leszek Mądzik	realizacja happeningu sakralnego (wyspa Ugljan – Jugosławia)
1974	Leszek Mądzik	IKAR
1975	Leszek Mądzik	PIĘTNO

Scena Plastyczna Teatru Akademickiego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Al. Racławickie 14, 20-950 Lublin, Polska, tel. 304-26